

Βιογραφικό Σκηνοθέτιδας

Η Ρηνιώ Δραγασάκη γεννήθηκε το 1980. Σπούδασε σκηνοθεσία στην Αθήνα και ντοκιμαντέρ στην Βαρκελώνη. Έχει εργαστεί στο χώρο του σινεμά και της τηλεόρασης και έχει γράψει και σκηνοθετήσει τέσσερις μικρού και μια μεγάλου μήκους ταινία.

Η μικρού μήκους της, «**Ο μπαμπάς μου, ο Λένιν και ο Φρέντι**» επιλέχθηκε σε πολλά διεθνή φεστιβάλ, όπως τα Clermont - Ferrand, SaoPaulo, Chicago, Edinburgh κ.α. Κέρδισε το βραβείο καλύτερης μικρού μήκους ταινίας 2012 από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου και ακόμα τρία βραβεία στο Φεστιβάλ Δράμας. Η ταινία επίσης προβλήθηκε από τα τηλεοπτικά κανάλια Canal + στην Γαλλία και SBS στην Αυστραλία.

Το «**Προαύλιο**» έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα του στο Διεθνές Φεστιβάλ Βερολίνου, όπου ήταν υποψήφιο για την Κρυστάλλινη Άρκτο, καθώς επίσης ήταν και η μια από τις πέντε υποψηφιότητες για την καλύτερη ταινία μικρού μήκους 2014 από την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου. Η ταινία επιλέχθηκε από πολλά Διεθνή Φεστιβάλ (Guanajuato, Edinburgh, Dresden, Brestκτλ) και διακρίθηκε για την πειραματική της φόρμα.

Το 2019 συμμετείχε στην έκθεση του εικαστικού Στέφανου Ρόκου, στο Μουσείο Μπενάκη, με το μικρού μήκους ντοκιμαντέρ «Στέφανος Ρόκος: Nick Cave & The Bad Seeds/No More Shall We Part, 14 πίνακες, 17 χρόνια μετά».

Η Ελληνογαλλική συμπαραγωγή **Cosmic Candy** είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της, το σενάριο της οποίας είχε επιλεγεί να συμμετέχει στο Sundance If Instabul Screenwriter's Lab. Η ταινία έκανε την Παγκόσμια πρεμιέρα της στο Fantastic Fest του Τέξας τον Σεπτέμβρη του 2019. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο development της δεύτερης μεγάλου μήκους ταινίας με τίτλο «**Πανελλήνιος**».

Πώς αποφασίσατε να ασχοληθείτε με τον κινηματογράφο;

Όπως και σε άλλα πράγματα που έχω κάνει στην ζωή μου, λειτούργησε το ένστικτο με έναν τρόπο σχεδόν μαγικό. Στην σχολή σκηνοθεσίας πήγα αμέσως μόλις τελείωσα το σχολείο. Ήμουν μόνο 17,5 χρονών. Αρχικά πήγα να ενημερωθώ γιατί είχα ακούσει από μια φίλη ότι υπάρχει αυτή η σχολή (Σχολή Σταυράκου) και ήθελα να πάω στο τμήμα *Σκηνογραφίας*, όταν όμως πήγα εκεί αμέσως κατάλαβα ότι προτιμώ την *Σκηνοθεσία*. Εκ των υστέρων όμως αντιλαμβάνομαι ότι έπαιξε μεγάλο ρόλο η οικογένεια μου, που πέρα από κάποιες μικρές αντιρρήσεις στην αρχή, στήριξε αυτήν την επιλογή μου. Αυτό, εν έτη 1998, δεν ήταν κάτι το αυτονόητο.

Είχατε στο μυαλό σας όταν αποφασίσατε να γίνετε σκηνοθέτης κάποια άλλη σκηνοθέτιδα που να σας είχε εμπνεύσει;

Όχι, δεν είχα κάποιον ή κάποια σκηνοθέτη σαν πρότυπο. Νομίζω ότι αυτό που έπαιξε ρόλο ήταν ότι είχα δει πάρα πολύ σινεμά από την ηλικία των έξι μέχρι και δεκαπέντε χρονών. Έβλεπα πολύ Ευρωπαϊκό κινηματογράφο με τους γονείς μου στο σινεμά, αλλά και πολλές Αμερικάνικες ταινίες στο βίντεο (τέλη '80 - αρχές '90 ήταν η έξαρση της βιντεοκασέτας), αλλά και στην τηλεόραση. Τα πρότυπα και η έμπνευση ήρθαν μετά όντας φοιτήτρια και μελετώντας πλέον συγκεκριμένους σκηνοθέτες και το έργο τους συνολικά. Ενδεικτικά θα πω την **Agnes Varda** και όλο το έργο της, την **Lynne Ramsay** (*Ratcatcher*, *Morven Cellar*), την **Lucile Hadzihalilovic** (*Innocence*, *Evolution*), την *Sofia Coppola* και τέλος μια ταινία που μου άρεσε και με επηρέασε πολύ ήταν το «*Stories we tell*» της **Sarah Polley**. Επίσης γυρνώντας αρκετά πίσω είναι πολύ ιδιαίτερη η περίπτωση της **Ida Lupino** (*Hitchiker*), αλλά και της **Penny Marshall** (*Awakenings*, *Big*).

Την πρώτη σας μικρού μήκους την κάνατε το 2001, πώς προέκυψε και με τι μέσα καταφέρατε να την κάνετε;

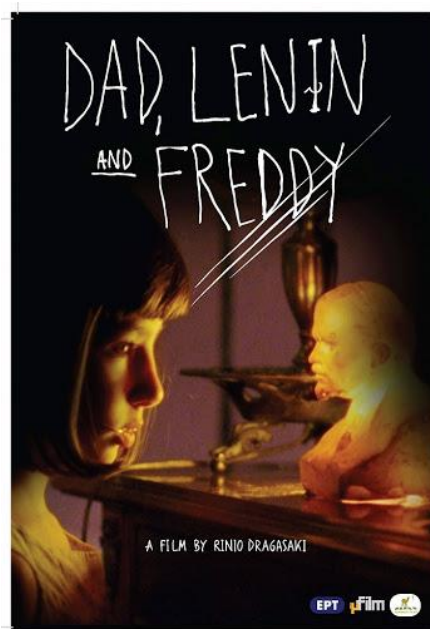
Το 2001 έκανα την πτυχιακή μου ταινία «**Decibel**». Τότε γυρνούσαμε σε φιλμ με κάμερες που μας παρείχε η σχολή. Παρ' όλα αυτά το κόστος ήταν μεγάλο για την αγορά και την εμφάνιση του φιλμ. Η ταινία δεν πολυβλέπεται, αλλά για 'μένα ήταν μια καθοριστική εμπειρία γιατί είδα σε μια μικρογραφία όλα τα στάδια του να κάνεις μια ταινία. Είναι κάτι που αν δεν το ζήσεις δεν μπορείς να το καταλάβεις. Εγώ ξεκίνησα να κάνω ένα τριήμερο γύρισμα που τελικά κατέληξε σε εβδομήμερο. Ξέφυγα στο budget, ξέφυγα στον σχεδιασμό, αλλά έμαθα. Αντίστοιχα και στο μοντάζ. Στο σινεμά είναι πολύ σημαντικό να δοκιμάζεις στη πράξη, στην θεωρία μπορεί να λέει ο καθένας ότι θέλει.

Αν κάποια σκηνοθέτης ξεκινάει τώρα που θα της προτείνατε να αναζητήσει πόρους για να κάνει τη πρώτη της ταινία ;

Πλέον τα πράγματα με την ψηφιακή τεχνολογία είναι κάπως πιο εύκολα. Αν θέλει κάποιος να κάνει μια μικρού μήκους επαγγελματικά μπορεί να καταθέσει ένα σενάριο είτε στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, είτε στην ΕΡΤστο πρόγραμμα Μικροφίλμ. Επειδή όμως εκεί ο ανταγωνισμός είναι μεγάλος, αν μια σκηνοθέτης ξεκινάει τώρα, είναι καλύτερο να πειραματιστεί πρώτα μόνη της, με πιο μικρά και απλά σενάρια για αρχή, να δει πως θέλει να αφηγηθεί, πως θέλει να μοντάρει, πώς κατευθύνει έναν ηθοποιό και να μην απογοητευτεί αν η πρώτη της απόπειρα δεν πετύχει, είναι μέρος της διαδικασίας κι αυτό.

Μετά την ταινία σας 'Ο μπαμπάς ο Λένιν και ο Φρέντι' (2011) που προβλήθηκε σε φεστιβάλ και κανάλια του εξωτερικού και ήταν υποψήφια για βραβεία και κέρδισε κάποια, πέρασαν σχεδόν 10 χρόνια για να κάνετε την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία. Ήταν δική σας επιλογή ; Λόγω συνθηκών ;

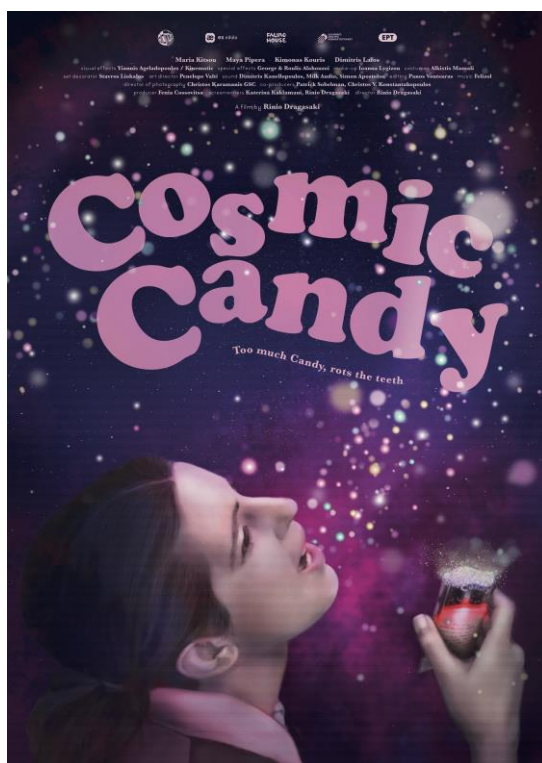
Αυτό έγινε για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι ότι δεν είχα έτοιμο σενάριο, αλλά ούτε και είχα καταλήξει σε μια ιδέα που θα ήθελα να είναι η πρώτη μου μεγάλου μήκους. Οπότε όλο αυτό πήρε κάποιο χρόνο. Ο δεύτερος λόγος ήταν ότι επέλεξα να κάνω την πρώτη μου ταινία «σωστά», λέγοντας σωστά εννοώ «επαγγελματικά», δηλαδή να συγκεντρώσουμε τα χρήματα που χρειάζεται το συγκεκριμένο σενάριο για να γίνει ταινία και παράλληλα όλοι οι συνεργάτες να πληρωθούν αξιοπρεπώς. Αυτοί οι δύο παράγοντες προκάλεσαν μια καθυστέρηση. Όμως μέσα σε αυτά τα χρόνια έκανα ακόμα μια μικρού μήκους, καθώς επίσης και ένα μικρού μήκους ντοκιμαντέρ και έγραψα και ένα σενάριο μεγάλου μήκους, οπότε ήταν μια δημιουργική καθυστέρηση.

Η πρώτη μεγάλου μήκους σας λοιπόν που βγαίνει στις αίθουσες το 2020 είναι το Cosmic Candy, η οποία είναι ελληνογαλλική παραγωγή σωστά; Μπορείτε να μιλήσετε λίγο για την διαδικασία εύρεσης πόρων για την ταινία αυτή και πόσο καιρό σας πήρε από την στιγμή που γράψατε το σενάριο μέχρι να ξεκινήσουν τα γυρίσματα ;

Το **Cosmic Candy**, είναι μία ταινία που ξεκίνησε από μια ιδέα της Κατερίνας Κακλαμάνη (σεναριογράφος). Η Φένια Κοσοβίτσα (παραγωγός) με ρώτησε αν θα με ενδιέφερε να την σκηνοθετήσω. Ήταν εξ αρχής μια Ελληνογαλλική συμπαραγωγή λόγω της επαγγελματικής και φιλικής σχέσης της Ελληνίδας παραγωγού με τον Γάλλο συμπαραγωγό – Εδώ να πω ότι τα τελευταία δέκα χρόνια έχει αυξηθεί ο αριθμός των συμπαραγωγών στην Ελλάδα και οι Έλληνες παραγωγοί έχουν αποκτήσει εμπειρία αλλά και σχέσεις με χώρες όπως η Γαλλία, η Γερμανία, η Ιταλία αλλά και χώρες των Βαλκανίων- πολλές φορές μια ταινία γίνεται συμπαραγωγή γιατί το απαιτεί το σενάριο και άλλες φορές, όπως ήταν και η δική μου περίπτωση, χωρίς να το απαιτεί το σενάριο. Έτσι στην δική μου περίπτωση επωφεληθήκαμε από αυτήν την συμπαραγωγή στο να ολοκληρώσουμε την τεχνική επεξεργασία της ταινίας (Μίξη και Coloring) σε εργαστήρια της Γαλλίας .

Αυτή η πρόταση έγινε το 2013 και τότε υπήρχε ένα 12σέλιδο treatment και όχι σενάριο. Αφού περάσαμε πολύ χρόνο μαζί με την Κατερίνα να δουλεύουμε πάνω στην ιδέα της και αφού ταξιδέψαμε σε κάποια workshops σεναρίου, καταφέραμε να έχουμε ένα ολοκληρωμένο σενάριο τον Οκτώβρη του 2014. Όταν τελειώναμε ένα draft μετά το τεστάραμε, το στέλναμε σε διάφορους, βλέπαμε τι λειτουργεί και τι όχι. Όταν είχαμε το τελικό σενάριο στα χέρια μας, αρχίσαμε να το καταθέτουμε στους κρατικούς φορείς για αξιολόγηση (ΕΚΚ, ΕΡΤ), αλλά και στο Γαλλικό Κέντρο Κινηματογράφου (CNC), αφού είχαμε Γάλλους συμπαραγωγούς, καθώς επίσης το δώσαμε και σε Έλληνες και Γάλλους ιδιώτες που δραστηριοποιούνται στον χώρο του Κινηματογράφου. Εκεί όπως είναι αναμενόμενο κάποιοι το ενέκριναν και κάποιοι όχι. Ένα πραγματικό πρόβλημα, που αντιμετωπίζει όλη γενιά μου, αλλά και η νεότερη απ' ότι βλέπω, είναι ότι το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου (για διάφορους λόγους) καθυστερεί πάρα πολύ να απαντήσει αν εγκρίνει την πρότασή σου για χρηματοδότηση. Στην δική μου περίπτωση μιλάμε για 2 χρόνια. Αυτό προκαλεί τεράστια προβλήματα στην οργάνωση μιας παραγωγής, και μεγάλη καθυστέρηση της ταινίας. Οπότε κάτω από αυτές τις συνθήκες εμένα μου πήρε περίπου 1μιση χρόνο να γράψω το σενάριο και 2 χρόνια να συγκεντρώσω τα χρήματα που απαιτούνταν. Αν βέβαια κάποιος επιλέξει να κάνει μια low budget ταινία μαζί με τους φίλους του, σίγουρα θα καταφέρει να την κάνει πιο γρήγορα, είναι θέμα επιλογής, αλλά και σεναρίου.

Πείτε μας λίγο για την ιδέα και το θέμα της ταινίας, πώς το εμπνευστήκατε;

Η πρώτη σκηνή της ταινίας που είχαμε στα χέρια μας ήταν ότι μια γυναίκα ξυπνάει από έναν πολύ βαθύ ύπνο γιατί κάποιος της χτυπάει το κουδούνι μέσα στην νύχτα, παραπατώντας καταφέρνει να φτάσει στο ματάκι και συνειδητοποιεί ότι πρόκειται για ένα μικρό παιδί που της χτυπάει επίμονα την πόρτα. Αυτή η σκηνή από μόνη της δίνει το στίγμα της ταινίας. Πρόκειται για την αφύπνιση της Άννας από το λήθαργο που η ίδια έχει υποβάλλει στον εαυτό της. Γύρω από αυτόν τον χαρακτήρα και στο πως επιλέγει να βλέπει την ζωή - σαν μια πολύχρωμη, συνθετική μπάλα που δεν μπορεί να αγγίξει – στήθηκε όλη η ταινία και γεννήθηκαν όλες η ιδέες για το πόσο κωμικοτραγικό είναι να σου θυμίζει ένα ανήλικο παιδί ότι ζωή μπορεί να είναι σκληρή αλλά είναι και ωραία.

Στα όσα χρόνια δουλεύετε σε τηλεοπτικά και κινηματογραφικά πλατό, έχετε δει να αυξάνεται ο αριθμός των γυναικών στο συνεργείο;

Έχω υπάρξει σε κινηματογραφικά συνεργεία σαν βοηθός σκηνοθέτη, αλλά και σαν σκηνοθέτης η ίδια. Υπάρχουν ειδικότητες που δεν βλέπεις σχεδόν ποτέ γυναίκα. Όπως Διεύθυνση Φωτογραφίας, Ηλεκτρολόγος, Ηχολήπτης, Μακενίστας κ.α, αντιθέτως σε ειδικότητες όπως ενδυματολόγος και μακιγιέζ συμβαίνει το αντίθετο. Μέσα στα χρόνια που εγώ δουλεύω και κάνω ταινίες δεν έχει αλλάξει ιδιαίτερα αυτό νομίζω, με μόνη εξαίρεση

την Διεύθυνση φωτογραφίας. Αυτό όμως που έχει ενδιαφέρον, είναι ότι στην νέα γενιά σκηνοθετών, βλέπω πάρα πολλές δυναμικές, ταλαντούχες, γυναίκες σκηνοθέτες.

Σε πολλές χώρες τα τελευταία χρόνια γίνεται μια προσπάθεια να εφαρμοστεί το μέτρο του 50/50 όσον αφορά την συμμετοχή των γυναικών στην παραγωγή ταινιών αλλά και στα προγράμματα των διεθνών φεστιβάλ κτλπ, στην Ελλάδα μέχρι στιγμής δεν έχει υπάρξει μια τέτοια πρωτοβουλία σε θεσμικό επίπεδο. Είναι κάτι που θα θέλατε, που ίσως συζητάτε και με άλλους κινηματογραφιστές και κινηματογραφίστριες και ανθρώπους που δουλεύουν στον χώρο ή θεωρείται ότι δεν έχει ακόμα ανοίξει καν η συζήτηση;

Αν και καταλαβαίνω την ανάγκη για τέτοια μέτρα σε κάποιες περιπτώσεις, ομολογώ πως είμαι λίγο διστακτική. Με την έννοια ότι δεν μ' αρέσει γενικότερα η επιβολή. Είμαι υπέρ της ελευθερίας, αλλά και της αξιοκρατίας. Φοβάμαι ότι με ένα τέτοιο μέτρο ελλοχεύει ο κίνδυνος σε κάποιες περιπτώσεις να μην παίρνονται αποφάσεις με βάση την αξιοκρατία (δηλαδή ποιος είναι καλός στην δουλειά του ή ποια είναι η καλύτερη ταινία – αν δεχτούμε ότι υπάρχει κάτι τέτοιο), αλλά με βάση την ποσόστωση.

Σε τι βαθμό και πώς εκφράζεται κατά την γνώμη σας και σύμφωνα με τις εμπειρίες σας οι διακρίσεις με βάση το φύλο στο συγκεκριμένο επάγγελμα; Ήταν κάτι που βιώσατε/παρατηρήσατε που θα μπορούσατε να μοιραστείτε μαζί μας ;

Ποτέ μου δεν ένιωσα ότι επειδή είμαι γυναίκα είχα λιγότερες ευκαιρίες να κάνω ταινία. Οπότε ως σκηνοθέτης γυναίκα νιώθω απόλυτα ίση με έναν σκηνοθέτη άντρα. Τις ίδιες δυσκολίες αντιμετωπίζουμε, τα ίδια προβλήματα πρέπει να ξεπεράσουμε, το ίδιο αυστηρά θα μας κρίνουν οι κριτικοί και οι θεατές όταν ολοκληρώσουμε το έργο μας. Αυτό ισχύει για το μοντέλο του σκηνοθέτη/auteur στον κινηματογράφο. Δεν μπορώ να πω όμως ότι ισχύει το ίδιο όταν μπαίνουμε στον χώρο της εργασίας και της ανάθεσης.

Θα εμπιστευόντουσαν εύκολα μια «υπερπαραγωγή» μια «εμπορική ταινία» σε μια γυναίκα σκηνοθέτη; Στο χώρο της διαφήμισης που επικρατούν οι κανόνες της ελεύθερης αγοράς γιατί δεν υπάρχει σχεδόν καμία γυναίκα σκηνοθέτης; Καθώς επίσης και στην τηλεόραση ο αριθμός είναι αρκετά μειωμένος. Αυτό για μένα δείχνει ότι υπάρχει πρόβλημα με βαθιές ρίζες στην Ελληνική κοινωνία. Έχει να κάνει με τον τρόπο που έχουν μεγαλώσει και

διαπαιδαγωγηθεί ή άντρες αλλά και οι γυναίκες. Έτσι ώστε οι μεν (άντρες) δυσκολεύονται να δεχτούν μια γυναίκα σε θέση ευθύνης και εξουσίας, αλλά και οι δε (γυναίκες) πολλές φορές δεν τολμούν να την διεκδικήσουν. Νομίζω ότι μια σοβαρή συζήτηση για το θέμα θα πρέπει να ξεκινήσει από αυτή τη βάση.

Τα ποσοστά γυναικών σκηνοθετών είναι πολύ χαμηλά παγκοσμίως, εσείς που νομίζετε ότι οφείλεται αυτό;

Νομίζω ότι στην προηγούμενη απάντησή μου, απαντώ και σε αυτό το ερώτημα.

Στα επόμενα 5 χρόνια τι θα ευχόσασταν να αλλάξει στο ελληνικό σινεμά;

Το Ελληνικό σινεμά βρίσκεται σε μια επαναπροσδιόριση της σχέσης του με το κοινό. Δυστυχώς μέσα στα χρόνια και κυρίως την δεκαετία του 1990 αυτή η σχέση χάλασε και έτσι δημιουργήθηκε μια μη υγιής κατάσταση. Οι Έλληνες σιγά σιγά σταμάτησαν να βλέπουν Ελληνικές ταινίες και σχημάτισαν μια συγκεκριμένη άποψη γι' αυτές. Την τελευταία όμως δεκαετία ήταν πολύ ενεργή, αν και οικονομικά η χώρα μας δεν ήταν σε καλή κατάσταση, μια νέα γενιά κινηματογραφιστών βρήκε τρόπους να κάνει ταινίες με πολύ λίγα μέσα, αλλά και αξιοποιώντας τις φιλικές σχέσεις στον κύκλο των κινηματογραφιστών. Οι ταινίες αυτές αναγνωρίστηκαν στο εξωτερικό και ταξίδεψαν σε κάθε γωνιά της γης. Παρ' όλα αυτά όμως το φάσμα του Ελληνικών ταινιών έμοιαζε να έχει πολλά κενά. Από την μια η χώρα παρήγαγε arthouse ταινίες για ένα πιο σινεφίλ κοινό και από την άλλη εμπορικές κωμωδίες που ναι μεν κόβαν εισιτήρια αλλά πιο πολύ έμοιαζαν με εξέλιξη τηλεοπτικής σειράς. Υπήρχε λοιπόν μια μεγάλη μερίδα κοινού που δεν έβρισκε το στυλ ταινίας που θα ήθελε να δει. Όμως η φειτηνή σοδειά ταινιών δεν έπεσε ουρανοκατέβατη, είναι προϊόν ατελείωτης δουλειάς, έντονης σκέψης και πολλαπλών συνεργασιών που γίνονται εντατικά τα τελευταία χρόνια, από πολύ χαμηλά αμειβόμενους σκηνοθέτες, παραγωγούς, ηθοποιούς και πολλούς πολλούς άλλους επαγγελματίες του χώρου. Έτσι φέτος βλέπουμε πολλές αξιόλογες ταινίες για διαφορετικά γούστα, που δεν έχουν κάτι να ζηλέψουν από τις αντίστοιχες Ευρωπαϊκές. Αυτό που εύχομαι λοιπόν για το μέλλον, είναι αυτό να αναγνωριστεί και να ενισχυθεί, έτσι ώστε ο Ελληνικός Κινηματογράφος να ξαναβρεί την σχέση του με το κοινό και να μπορέσει να μεγαλώσει - πέρα από τις κρατικές ενισχύσεις που πρέπει να υπάρχουν - αυτοτροφοδοτούμενος από το κοινό του και τα εισιτήρια της αίθουσας.

Υποσημείωση:

Όλα αυτά βέβαια προ πανδημίας, τώρα έχουμε επιπλέον να προσαρμοστούμε σε αυτήν την νέα κατάσταση πραγμάτων.

Αν μπορούσατε να δώσετε μια συμβουλή σε νέες γυναίκες που θέλουν να ασχοληθούν με τον χώρο ποια θα ήταν αυτή;

Ο χώρος αυτός είναι μαγικός. Είναι τρομερή η αίσθηση του να ολοκληρώνεις μια ταινία από την αρχή ως το τέλος. Όμως όποια μπει σε αυτόν τον χώρο πρέπει να γνωρίζει ότι έχει κάνει μια επιλογή ζωής, που δεν θα της παρέχει ποτέ ασφάλεια και ισορροπία, θα έχει πάρα πολλά σκαμπανεβάσματα, πάρα πολύ ματαιώση, στιγμές ταπείνωσης αλλά και στιγμές φοβερής δικαίωσης, αναγνώρισης και δημιουργίας. Είναι μια διαρκής μάχη είτε είσαι άντρας είτε είσαι γυναίκα.

Μπορείτε να μας πείτε για την ταινία που ετοιμάζετε τώρα;

Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι στην ανάπτυξη του σεναρίου της επόμενης ταινίας μου που θα λέγεται **Πανελλήνιος** και είναι κάτι μεταξύ θρίλερ μυστηρίου και φαντασίας με μικρές δόσεις μαύρης κωμωδίας.

Τέλος, αν υπάρχει δυνατότητα να δουν online την ταινία αυτές τις μέρες ή/και τις προηγούμενες ταινίες σας ;

Η μικρού μου μήκους **«Ο μπαμπάς μου, ο Λένιν και ο Φρέντυ»** (2011) θα παιχτεί σύντομα στην διαδικτυακή πλατφόρμα **Cinobo**. Η μεγάλου μήκους **«Cosmic Candy»** (2019) θα παιχτεί στην διαδικτυακή πλατφόρμα **Spamflix** από Σεπτέμβρη.

Το **«Προάυλιο»** (2014) μπορεί κάποιος να το δει στον λογαριασμό μου στο **vimeo**

<https://vimeo.com/275571421>